

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΝΑΙ Η ΟΙ,

Διήγημα.

Τίτλος. Ιδε. 4.1.1. 33.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὴν ἐπεισόσαν, ὁ Γεώργιος ἔξηκαλούθησε τὸν δῆμον του, ὡς ἔξτις.

Ο Κορδάδος παρεμυθάστο διὰ τὰς θλίψεις τὰς διεισδύεις οὐαίρανεν, ὅποι τῶν φίλων μετὰ τῶν δροῖων συνεπιστάτο. Η Ἰωακείνη τὸν ἥκουε πάντατε μετὰ πολλῆς προσοχῆς, τὸν ἐνέκρινε προσβύκως καθ' ἀλτ καὶ ἐξηγέροντες ἄς ωφεληθῶμεν λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀδυνατίαν.

ΠΑΝΔΩΡΑ

τὸν παρεκάλει νὰ τὴν διορίσῃ διδασκαλίασσαν εἰς τὸ νέον αὐτοῦ σχολεῖον.

Ἄλλο, ἐλεγενή ή Κ. Βαλτέρου, ἡ φαπτικὴ δὲν φιάνει· οἱ γωρικοὶ μας δὲν ἕξεύρουν σύτε τοὺς κήπους των νὰ καλλιεργήσωσι, σύτε τὸ μαγειρεῖόν των νὰ ἐπιμεληθῶσιν ἀς ἀποπέμψωμεν λοιπὸν τοὺς μαγείρους μας καὶ ἀς παραλαβῶμεν ἀντ' αὐτῶν τὰς θυγατέρας τῶν γωρικῶν μας, ἐγώ θέλω τοὺς διδάξεις καὶ τὴν μαγειρικὴν καὶ τὴν κηπουρικήν· ὡς πρὸς δὲ τὰ λοιπά, ἡ διδόθωσις εἶναι εὔκολος· μικρόν τι κέρδος, ἐν μικρὸν ψάθινον σκιαδίον καὶ ἐν κατηγορίον περίζωμα θέλει θαυμασίως διεγείρει τὸν ζῆλον τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τὸν δποῖον θέλει ἐπειτα συντηρήσει ἡ φιλοκαλία καὶ τις τῶν γυναικῶν ματαίστης, διότι ἀνευ τῆς ματαίστης τῶν γυναικῶν μὴν ἐλπίζετε τίποτε ἀπὸ τοὺς ἄνδρας· ὁ πρὸς τὴν καλλονὴν ἔρως εἶναι ἡ πηγὴ παντὸς ὑπ' αἰτῶν πραττομένου καλοῦ. Η καλλονὴ τοὺς λαθεῖ, προσογήσει, τὸν ἐνέκρινε προσβύκως καθ' ἀλτ καὶ ἐξηγέροντες ἄς ωφεληθῶμεν λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀδυνατίαν.

Φεβ. 34.

ταῦτην τῆς αχρόνικς των, σὲ κατατήσωμεν τὰς χωρικὰς μας θεάτρας, καὶ αἱ γωνίαι μας εὐκόλως θέλουσι μετοβιθῆ.

Τοικύτης ἐλεγε περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, μὲ τὴν συντίθη αὐτὸς ἐρασμιότητα, ἡ Κ. Βαλτέρου. 'Ο Κορδόνδος, δειλιῶν, ἔρδεπτε λαθά τὰ βιλέματά του πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰωσηφίνας, ἥτοι ἐν παιετήρης τοῦτο, ἡγίγνατο εὐκόλως νὰ εῦρῃ ἐπὶ τοῦ προτώπου του τὴν ἀρότιεξην τῶν λόγων τῆς μητρός της' ἄλλ' εἴτε φράξ αὐθῶ; ἦτοι, ἐφαίνετο δὲ τὸν ἐνδεικότε πίπτε απὸ τὴν εὐγλωττον ἐκείνην διηγήτιν, καὶ τὴν γωνίατο γάδια λύτρη ἐν αἰσθέμα, πειθαρισα συγγράψων τὸν οἰκονόμον. 'Ο Κορδόνδος παῖς δὲν ἦται λαθή τῆς εὐτυχίας ταύτης ἡ Ἰωσηφίνα ἐφαίνετο ἀγαπῶσα τὸν σίκονό μον καὶ εἰς τὸν πείπατον πάντοτε ἐπὶ τοῦ διαχιονος αὐτοῦ ἴστηριζετο, ὁ δὲ Κορδόνδος προσέφερε συνήθως τὸν ἰδιόν του εἰς τὴν μητέρα.

'Τὰ σγούλεια τῆς βαπτικῆς, τῆς μαγειρικῆς καὶ τῆς κηπουρικῆς μετ' ὀλίγους ὠργανίσθηται, αἱ διεσπασταλίσσαι τῆταν ἐπιμελεῖς, καὶ τὰ κεράσια τοῦ γωρίου, ἀγαθοὺσαν νὰ γινεται λόγος περὶ ἑρυθρῶν ταΐνιῶν, ψυθίνων ταϊδίων, καὶ νέων περιζωμάτων, ἐφελοτειχίθηκαν ποίουν νὰ πρωτευεύσοι μήτη περὶ τὴν σίκιακήν σίκονομέ αν. Μάτην ὁ ἐφημέριος ἐμυκάτο κατά τῶν ἀρειανῶν, τὰ κοράτα αἴρεταις, σὲ παιδες; ἐδιδάσκοντο . . . τὰ πάντα ἐν λόγῳ εύδοξοι μον.

Μόνος δὲ Κορδόνδος δὲν εἶγε καλῶς. 'Εγὼ έλοισ οι γωρικοὶ ἐνητηρούσαντο εἰς τὸ νὰ ἐμβαλώσωσι τὰς τρύπας τῶν ἀγκώνων αὐτῶν, αὐτὸς εἶγε μίζη μεγάλη τρύπαν καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τὴν φέρεται.

'Οθεν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν Ἰωσηφίναν δοσον ἤδην νατο. 'Οφελεῖτο σπανιώτερον ἀπὸ τὴν συναναστροφήν τῆς. 'Ηγάπητα πάλιν τὰ βιβλία. 'Ἐποιλαπλασίες τὰς την μελτιώτεις εἰς τὸ κτήμα τοῦ διποίου εἶγε τὴν ἀνωτάτην ἐτιτασίαν ἀνέλαβε, αὐτοπροσώπως, ὑπὲρ τῶν αὐλαρόντων τοῦ Κ. Βαλλεγρόθου, τὴρ διεξαγωγὴν δίκης τηνὸς ὡς ἐκ τῆς διποίας ἡγακάζετο νὰ ἀπέργεται πολλάκις τοῦ κτήματος· ἐνὶ λόγῳ τὴν γωνίασθη παντὶ σθένει νάναλαζη τὴν προ-έραγ αὐτοῦ ἵστροπέταν, ἄλλα δὲν ἤδην νατο νὰ ἐπιτύγγα καθ' ὅλοκληρίαν τοῦ σκοποῦ.

'Η Ἰωσηφίνα οὖδε παρετίρει, κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν ἀπομονώσαν του, καὶ διετέλει πρὸς αὐτὸν διτοῦ τοῦ τῆτο πάντοτε, εὐγενῆς καὶ ψυγρότερη της καὶ αὐτὴ ἔλεγον πολλάκις, διτοῦ ἀλλαζόντης τῆς ἀνοίκεως, θέλουν μεταβῆ ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς μεμακούμενην τινὰ πόλεν. 'Η Ἰωσηφίνα ἐτρελαίνετο ἀπὸ τὴν γαράν της στοιχείων ἀντὸν τὸ ταξιδίον· καὶ δὲ Κορδόνδος ἐφαίνετο δὲ τὸ ἐγκρίνει. Μίαν ἡμέραν ἡ Κ. Βαλτέρου ἐλατεῖν ἐπιστολὴν, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διποίας ἡτοίμασε τὴν συσκευὴν αὐτῆς, καὶ ἀνήγγειλεν δὲ τὸ αναχωρεῖ τὴν ἐπιούσαν.

— Μὲ τὸσην λοιπὸν ἀδιαφορίαν, φιλτάτη Ἰωσηφίνα, ἀρίνετε τὸν ἤτουγόν μας αὐτὸν τόπον . . . ἡρώτησεν ὁ Κορδόνδος.

— Ταιλάτην ἤτουγίαν τὴν ενρίσκω παντού, ἀπήντησεν ἐκείνη γελώσα.

— Δέν αὐφινάλλω καὶ ἵτως στοχάζεται δὲν δέξει τὸν κόπον νὰ μᾶς ἐνθυμεῖται.

— Μὲ ἀδικεῖτε, τὴν ἀληθείαν! Σᾶς διδασκάω δὲ ποιωρίζομαι μὲ θλίψιν τὰ ἄνθη μου, τὸ σχολεῖόν μου· ἀλλὰ τέσσαρες ἑδδομάδες παρέρχονται τόσον γληγόρα. 'Χεισχεθην νὰ φέρω εἰς τὴν ἐπιμελεστέραν τῶν μαθητριῶν μου κάτι τι ὠραῖον.

— 'Αυμ' εἰς ἐμένα τί θὰ μὲ δώσετε; ἐπρόσθεσαν ἐκείνος, συγχεινημένος ὑπὸ τῆς θλίψιος, καὶ λαβών μὲν τὴν γιᾶν της εἰς τὰς γενέας του, ετήσας δὲ τὸ βλέμμα του ἐπὶ τῶν ἐλεμματῶν τῆς.

— Εκείνη δὲ γελώσα,

— Καὶ τὶ θελετε νὰ δώσω εἰς ὑμᾶς, κύριέ μου; 'Ιδου! ἀν ἐπιμεληθῆτε καλῶς τὰ ἄνθη μου, θὰ σᾶς φέρω ἐν καταστήματι.

Καὶ εἰποῦσα ταῦτα, ἀπῆλθε χορεύσουσα. 'Ο δὲ Κορδόνδος ἐρεινεν ἄφωνος καὶ καταπεκτημένος.

'Αποχαιρετίσας τὴν Κ. Βαλτέρου, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἀγρὸν διε νὰ μὴ θῇ τὴν Ἰωσηφίναν ἀναχωρεῦσαν. Καὶ πορευόμενος εἶδε τὴν φύσιν μαύρην καὶ σκοτεινήν, ἐνῷ ἔτερεν τὴν τὸ λαμπρὸν τῆς ἀνοίκεως ἐνδυματα παρίσταντο εἰς τοὺς ὄρθαλμούς του ἀψιγχα καὶ νεκρά· τὸ δένδρον δὲν τὸν ἐφάνη εἶμη πράσινος δύκος ξύλου· ἡ στρῶσα ἐπύρεεν ἡ περίφυτος καὶ χαριεστάτη λίμνη μετεβλήθη εἰς ἔλος μέγα· δύνασμος δόλος τὸν ἐπρέσεντες θλιψίαν, καὶ τὸν ἐφαίνετο ἐστεργμένος νεότητος καὶ φασόστητος, ὡς ἐνδυμα πτλαιόν. Αὐτὴ ἡ ποίησις δὲν τὴν τρέπει οὐκανή νὰ κινήσῃ τὴν φυτασίαν του ὄσον οὔτος πεθύμει καὶ εὑρίσκει τοὺς μὲν δαιδαλούς; τῆς φύσεως αἰδοῖς, μερούς δὲ τοὺς τοῦ ἐρωτος δαιδαλούς.

« 'Α! ἡ αἰτία ὅλης αἰτής τῆς ἀλλοιώσεως εἶναι επὶ τέλους ἐν ἐμαυτῷ, ἐλεγε πολλάκις ἀναστενάσσων. Κορδόνδε! Κορδόνδε! ἔχεις εἰς τὸν ἀγκῶνά σου τὴν μεγαλη-έραν τρύπαν τοῦ κόσμου! » Καὶ ἐλεγεν διδύλια, δόστε ἐγνώριζεν ἐσυτόν.

Αἱ τέσσαρες ἐκείναι ἑδδομάδες τὸν ἐφάνησαν τέσσαρα ἔτη. Τελευταῖον ἐπανῆλθεν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ διμήτριο της. 'Ο Κορδόνδος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τὴν θῇ μὲ ἀδιαφορίαν ἵσην τὴν ἀδικήν της, καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ καθητούγατον ὄπως οὖν τὴν καρδίαν του. 'Άλλ' η γαυματάτη ἐκείνη κάρη τῆτο λαμπροτέρα παρὰ ποτέ, καὶ τασσάτην ἐξέφραξε γαράν δόστε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἤδην τηνὸν! 'Ερρίψε δὲ πρὸς τὸν Κορδόνδον θλέμματα ἐν τῷ ἀπεκαλύπτετο ἀπαστα αἰτής της ψυχή, ἔτεινε πρὸς αὐτὸν λάθρα τὴν γεῖρα, ἐπίστης καὶ πρὸς τὸν Κ. Οἰκονόμου, τὸν ἐξελθόντα τῆς οἰκίας διὰ νὰ τὴν διηγήσῃ νὰ καταβῇ τῆς ἀμάξης, ωρμησεν ἐπάνω του, τὸν ἡταπάσθη καὶ ἤρχιτε νὰ κλαίῃ.

'Ο Κορδόνδος εἶδεν δύλα ταῦτα διὰ μιᾶς καὶ ἐταρχοθῆ καὶ καυστικὸν τι δηλητηρίον γραπτόν παρεισδύον εἰς τὴν καρδίαν του.

Μίαν πρατίσι, ἐνῷ ἐπρογευμάτιζον, εἰςῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ταχυδρόμος ἔκτακτος σταλεῖς ὑπὸ τοῦ τραπέζιτου Σμιδίου. 'Ο Κορδόνδος, ἀναγγούς τὴν παρὰ τοῦ κομισθεῖσαν ἐπιστολὴν, ωγρίασεν· οἱ δὲ περιεπτῶτες παρετέρουν αὐτὸν ἐν σιωπῇ, ἀγνοοῦντες τὴν ἐπέφερε τὴν ἀλλοίωσαν ταύτην τῆς ὄψεως του. 'Ο νέος μας ἀπέπεμψε τὸν ταχυδρόμον, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον του, ἀκλείσθη ἐν αὐτῷ καὶ δέν ἐφάνη περὶ μετημορίαν εἰς τὴν

κοινήν τράπεζαν. Ή Κ. Βαλτέρου τὸν ὑπῆγε μόνη της ποίους ἔχω ἀκόμη νὰ ζήσω εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν!» τὸ γεῦμα του, καθὼς ἐζήτησεν οὗτος, διὸ νὰ μὴ ξισκόψῃ τὴν ἕργασίαν του. Εἰςῆλθε δὲ ἡ κυρία ἔκεινη ἐν εισαγῆ, μὴ τολμῶσα νὰ τὸν ἀπευθύνῃ τὴν ἐλαχίστην ἐρώτησιν. Εἰς τὸ πρόσωπόν της μόνον ἐραίνετο μικρά τις ἀντσυγία.

Ο Κορδάδος ἐνόητε τὴν θλίψιν της, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς ἀγαθῆς γυναικός,

— Αὔριον παλλὰ πρώτη ἀναχωρῶ, εἶπεν τὴν ἐδῶ θέσιν μου θέλει τὴν λάβει ἀλλος. Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν φιλίαν σας . . . σήμερον δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ πλειότερα.

— Πῶς! μᾶς ἀφίνετε, ἀνέκραζεν ἡ Κ. Βαλτέρου. Άρα γε διὰ πάντοτε;

— Πιθανώτατα.

— Ω Θεέ μου! . . . καὶ διατί; μῆπως καὶ ὁ Κ. Βαλλενρόθης . . .

— Μὴ μὲροτάτε σήμερον πλειότερα . . . Ή Κ. Βαλτέρου ἀπῆλθε σιωπῶσα καὶ χλαίσισα. Ο δὲ Κορδάδος ἐξηκολούθησε τὴν ἕργασίαν του, διότι εἶγεν ἀποφασίσει περὶ τοῦ πρακτέου. Γνωρίζων εἰς τὴν παρακειμένην πόλιν νέον τινὰ νεαρού ἴκνυσταν, ἐξελέκτο αὐτὸν ώς διάδοχόν του, ἐπιφυλαττούμενης τὴς ἐπικυρώσεως τοῦ Κ. Βαλλενρόθου. "Οθεν ἐγραψε κρός τε τὸν νέον δικαστὴν καὶ πρὸς τὸν Οἰκουνόμον ὅδηγίας μακράς περὶ τῶν μᾶλλον κατεπειγουσῶν ὑποθέσεων." Επειτα δὲ περὶ διυτιάς ἥλιου, ἐτυγόνισε τὰ ἀναγκαιότερα πράγματα καὶ ἐφόδιά του, διότι ἐμελέτα νὰ εὐελέτα νὰ ἀπέλθῃ εἰς Ἱ.δικήν.

Ο Κ. Σμίδιος τὸν εἶχε διειδίζεις ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Μαρβελίου ἐν τῇ σύντοιχος, ἀπὸ τῆς γώρως ἔκεινης, τὸν διεμήνυεν διὰ ἐστερήθη ἀπάστης αὐτοῦ τῆς περιουσίας, διὰ διετέλεις ἐν πολλῇ ἀμηχανίᾳ, διὰ δὲν ἦδυντο οὕτε συνήγορον νὰ πληρώσῃ πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ δικαιοῦ του, οὕτε νὰ ζήσῃ πλειότερον εἰς τοιαύτην θέσιν, διὰ ἥθελε μὲν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Εύρωπην, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὰ πρὸς τοῦτο ἀναγκαῖα χρήματα, διὰ εἶχε μὲν διαθεσιν νὰ πορειθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρεώδῃ ἕργα-ζάμενος, ἀλλὰ ἐστερεῖτο καὶ αὐτὸ τὸ καταφύγιον, κακὸ γέρων, ἀδύνατος καὶ μὴ εἶδὼς ἀρκετὰ τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. "Οθεν παρεκάλει τὸν Κ. Σμίδιον νὰ ἔξετάσῃ ποὺ εὑρίσκεται διὰ Κορδάδος" Εκκιος, τὸν διεῖσαν ἀλλοτε ἀνέθρεψε, νὰ δηλώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν παρεύσαν κατάστασίν του καὶ νὰ τὸν εἴπῃ διὰ ἄλλην ἀλπίδα παρὰ αὐτὸν δὲν ἔχει. Ο Κ. Σμίδιος τὸν ἥρωτα λοιπὸν ἀνσκοπεύῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ τὸν Κ. Μαρβελίου, διὰ νὰ διεξαγάγῃ τὴν δίκην του καὶ νὰ περιθάλψῃ τὸν γέροντα ἔκεινον διὰ τῆς ἴδιας ἕργασίας, διὰ ἀνἀποφασίσῃ νὰ ἀπέλθῃ, διὰ τραπεζίτης εἶχε παρὰ τοῦ Κ. Μαρβελίου τὴν ἀδειαν νὰ τῷ χωρηγήσῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ὁδο-πορίαν του ἔξοδα εἰς λογαριασμὸν τῶν διακοσίων φλωρίων, τὰ ὄποια ἡσαν ὠρισμένα εἰς ἀποκατάστασίν του.

« Ίσως διὰ Κορδάδος (οὗτως ἐτελείωνεν ἡ ἐπιστολὴ) δὲν ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ. Ίσως δὲν εἰμπορέσετε νὰ τὸν εὑρετε, ίσως οὐδὲ ζῆ πλέον. Τότε λάβετε, παρακαλῶ, οῖκτον πρὸς ἐμὲ, χάριν τῆς ἀρχαίας ἡμῶν φιλίας καὶ στείλετε με μερικὰ χρήματα, διότι διέσωστα δὲν ἀρκοῦσιν εἰς συντήρησιν τῶν διλίγων χρόνων τούς διὰ παντός. Υπάγω εἰς τὴν Ἱ.δικήν.

Εἰς τὴν λυπηρὰν ταύτην ἐπιστολὴν, ὁ Κ. Σμίδιος προσέθηκεν ὀλίγας τινὰς λεξεις, τὰς οποίες ἀναφέρομεν ἐνταῦθα ἐν περιλήψει.

« Μήν ἀνητυγχῆτε, φίλε μου, περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀγαθοῦ Μαρβελίου, διότι τὸ κατέ έμε δὲν θέλω τὸν ἐγκαταλείψει ὅλως ἀνεπικούρητον, ἐνθραμμένος τὴν πογαίνη φιλίαν μας. Ενορεῖται δὲν θέλετε ἀφῆτε τὴν θέσιν ταξιδία νὰ τρέξετε εἰς τὴν Ἰνδικὴν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ βοηθήσετε ἀνθρωπον γέροντα (Κύριος σίδε ἀ, τὸν εἶμετε ἐν τοῖς σύντοιχοι;) εἰς ἐπιτυχίαν ματαίας δίκτης καὶ νὰ δώσετε αὐτῷ διὰ τῆς Ἑμλεμργικῆς ἐργατικῆς σας πόρου ζωῆς τὸν ὄποιον στεξεῖται. Δέν ἡξεύρω πῶς δικαίως αὐτὸς ἀνθρωπος ὑπέπεσεν εἰς τὸ στρατούσιον. Τόρχ πρέπει νὰ ἔνται 61 ή 62 ἔτῶν αἱ θλίψεις καὶ τὰ ἀποτυγχόντα σγράδια του πιθανώτατα τὸν ἐγήρασαν. Ο, τι μάλιστα πρέπει νὰ σᾶς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιβυμίας του, εἶναι ἡ μετὰ τοῦ Κ. Βαλλενρόθου συμσωνία σας. Όποιες εύρισκεται κατὰ τὸ παρόν εἰς Ρατισθόην, μέλλον νὰ διατριψῃ ἐκεῖ, ὡς νομίζω, μέχρι τῆς 29 τοῦ τρέχοντος. Μετ' αὐτοῦ πρέπει νὰ ουνεγγερθῆτε περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διότι αὐτὸς μόνος ἔχει τὸ δικαιώματα νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς διπορεύεσθαι τὰς ὄποιας ἐπελεγμένες ἀνθρωπας τίμιος, σίδε εἰσθε διατελεῖ, δέν παραβιάνει τὸν λόγον του. Εν τούτοις, ἀν ἐπιθυμήτε νὰ πέμψετε εἰς τὸν Κ. Μαρβελίου μερικὰ γρήματα, εἶμαι πρόθυμος νὰ τὰ διατίθεσθαι εἰς αὐτὸν διὰ συναλλαγματικῆς σημειώσετε με μόνον ἀμέτως τὸ ποσόν, διότι τὸ πρόγυμα φαινεται κατεπείγον. Είμπορῶ συγγένων νὰ εἴπω εἰς τὸν Μαρβελίου, διότι ἀγνοῶ μέχρι τοῦδε ποὺ εὑρίσκεται, καὶ νὰ σᾶς δικαιολογήσω οὕτως ἀπογεώντως. »

— Κύριε Σμίδιε, ἀγέκριτεν διὰ Κορδάδος μὲν γείτη τρέψοντα καὶ μὲν ὄρθιαλμος διαχεύοντας, Κύριε Σμίδιε, εἰσθε ἀνθρωπος κακοηθέστατος, εἰς ἔκεινων σὶ δοποῖς σήμεραν κατὰ διυτιγίαν εὐδοκιμοῦσιν εἰς τὸν κόσμον, ἀνθρωπος εὐτασθανός φίρων τὴν πρεσβαΐδα τῆς ἀρετῆς. Μήτρα εἶμαι υἱὸς τοῦ Μαρβελίου, εἶμαι ὄρεστης τῆς του, διότι χάρις εἰς αὐτὸν ἔγινα ἀνθρωπος. Ελα, Κορδάδε, ὑπαγε εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ὑπαγε εἰς βοήθειαν τοῦ πατρός σου.

Ο Κορδάδος ἔδωκεν εἰς τὸν σίκονδον τὰς ἀναγκαῖες διδηγίες, ως πρὸς τὰς μᾶλλον κατεπειγόντας ὑποθέσεις, διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἡ ἐλαχίστη ζημία ἀπὸ τῆς ἐπευτυχείης ἀναγκαρήσεως του.

— Υπάγω εἰς Ρατισθόην, τὸν εἶπε, διὰ νὰ ζητήσω τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τὸν Κ. Βαλλενρόθην καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ διορίσῃ ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ δικαστήν.

Οταν διὰ Κορδάδος εἰςῆλθεν εἰς τὴν κοινήν αἴθουσαν, η Κ. Βαλτέρου ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητα, ἢ διὰ Ιωατήσιν ἐκάθητο περίλυπος καὶ σκυθρωπή εἰς μίαν γλωσσίν.

— Τιθέτε λοιπὸν ἀναγκαρεῖτε; ήρωτησεν η Κ. Βαλτέρου.

— Βεβαίως, ἀνάγκη νὰ ἀντηρεῖτε . . . καὶ ίσως ἀρκοῦσιν εἰς συντήρησιν τῶν διλίγων χρόνων τούς διὰ παντός. Υπάγω εἰς τὴν Ἱ.δικήν.

— Εἰς τὴν Ἰνδικήν ! ἀνέκραξεν ἡ Κ. Βαλτέρου.

Καὶ ἐν τῷ ἄμα τῇ Ἰωσηφίνα ἔγινε κάτωχρος ὡς νεκρός, τὸ δὲ ἐργάζειρόν της καὶ αἱ ψυχραὶ αὐτῆς γείρες κατέπεσον ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς.

Ο Κορδόβος, κατεχόμενος ὅλος ὑπὸ τῆς ιδέας τῶν συμφορῶν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, δὲν ἐπρόσεγε παντάπατν εἰς τὴν Ἰωσηφίναν, οὐδὲ εἶδεν αὐτὴν κατακλυθεῖσαν, ὡς κρίνον μαραμμένον, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀσθενῆ, ἀφωνον, ἀδάκρυτον καὶ ἀτενίζουσαν ἐπ' αὐτοῦ ὀρθαλμούς νεκρώδεις. Ο Κορδόβος διηγήθη τὴν μετὰ τοῦ Κ. Μαρθελίου σχέσιν του, τὰ δυστυχήματα τοῦ εὐεργέτου αὐτοῦ, τὴν δλεθρίαν τοῦ Κ. Σμιδίου συμβουλὴν καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἐκπληρώσῃ διόκληρον τὸ καθῆκόν του.

— Δέν εἶναι ἀληθίς ; "Ηθελον εἶμαι τέρας ἐὰν ἔρενον ἐνταῦθα, καὶ ἀν προέκειτο ἐδῶ μὲν νὰ εὔτυχήσω, ἔκει δὲ νὰ ἀποθάνω . . .

— Αἴ ! Αἴ ! ἔλεγεν δοίκονόμος, τὸ πρᾶγμα εἶναι σφόδρα ριψοκίνδυνον.

— Οχι, εἶπεν ἡ Κ. Βαλτέρου ἀλολύζουσα· ὅχι! . . . δοκούσας εἶναι καλός. . . ἀλλ' ίσως ἐπισπεύδετε πολὺ τὴν ἔκτελεσίν του. Ἀναβάλλετε τὴν ἀπόφασίν σας ἐπὶ μίαν τούλαχιστον ἡμέραν . . . ή νῦν εἶναι ἀγαθός σύμβουλος . . .

Καὶ τὸ βλέμμα της ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰωσηφίναν, τῆς δοποίας ἡ ωχρότης τοῦξανεγένεται, βιάσασα εαυτὴν δσαν ἡδύνατο, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν ἔξεισαν.

— Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου, μὴ θλίψεις πλειότερον τὴν καρδίαν τους ἀναγκη νὰ ἀναχωρήσῃ, ἀναγκη, δὲν είμπορει νὰ μείνῃ . . .

Ο Κορδόβος, κατακλεισθεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπεσεν εἰς τὴν κλίνην του καὶ ἔμεινεν ἀγρυπνος ὑπὸ τοῦ πυρσοῦ δι' ὃλης τῆς νυκτός. Τὰ ἔξημερώματα, ἡ ἄμαξα ἐφ' ἣς ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐστάθη ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας καὶ αἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου, δρα μόντες περιεστοίγισαν τὸ δρυμόν διὰ νὰ ίσωσι καὶ εὐλογήσωσιν ἀκόμη μίαν φοράν τὸν εὐεργέτην των. Ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους, ο Κορδόβος κατέστη ἀγαπητός εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου· αἱ πολλαὶ εὐεργεσίαι τὰς ὑποίας ἔκαμε δὲν ἦσαν γνωσταὶ εἰμὴ εἰς τοὺς εὐεργετουμένους· τότε δὲ κατέπρωτον οἱ ἀνθρωποι ἔκεινοι διηγοῦντο δακρύσαντες πῶς ἐδῶ μὲν ζῶσκεν ἱκτρικά εἰς τοὺς νοσοῦντας, ἔκει δὲ ἐνδύματα εἰς τοὺς γυμνητεύοντας καὶ ὄρτον εἰς τεὺς πεινῶντας, καὶ ἔγγυήσεις εἰς τοὺς ὑπὸ τῶν ὀφειλετῶν βασανιζομένους. Ἐκαστος οἰκογενειάρχης ἐνόμιζεν διὰ αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν πρὸ πάντων ἡγάπησεν ο Κορδόβος, καὶ πρὸ πάντων ἐνοήθησε· διότι ἐκαστος ἡξευρε μόνος τὰς πρὸς αὐτὸν ιδίως γενομένας ἀγαθοεργίας, μόνη δὲ ἡ κοινὴ θλίψις ἡ ὑπὸ τῆς ἀναχωρήσεως του προξενηθεῖσα ἔλασεν δλων τὴν προτέραν σιωπήν.

Οταν δο Κορδόβος εἰςῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ προγευματίση τελευταίσιν φοράν μετὰ τῶν φίλων του, εὗρε τὸν οἰκονόμον καὶ τὴν Κ. Βαλτέρου κλαίοντας ἀπαρηγόρητα. Ο Κορδόβος ἐπροσπάθησε νὰ παρεμβήσῃ τὴν θλίψιν των· ἐλθούσης δὲ τῆς διωρας τῆς πλοιάς σου νὰ συντριθῇ, νὰ καταποντισθῇ;

δύο ἔκεινους φίλους εἰς τὴν καρδίαν του, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐνθυμῶνται καὶ ἐξῆλθε. Δέν ἐτόλμησε δὲ νὰ ἐρωτήσῃ ποῦ εἶναι ἡ Ἰωσηφίνα· ἀλλὰ καθ' ἣ στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἀποχωριεῖθῇ ἀπὸ τὴν Κ. Βαλτέρου, λαβὼν αὐτὴν τὸ δεύτερον ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὴν εἶπε μὲ φωνὴν διαλείπουσαν.

— Ἀνακαλέσετε με εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆς Ἰωσηφίνας!

Απῆλθε δὲ πρὸς τὴν ἄμαξαν, καὶ κατόπιν του ἀμέτως ἤρχοντο ὁ Οίκονόμος καὶ ἡ Κ. Βαλτέρου. Οι κάτοικοι τοῦ χωρίου, καταβιβλημένοι ὑπὸ τῆς θλίψεως κλαίοντες καὶ θρηγοῦντες. Οφωναν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν φίλον των. Ο Κορδόβος, τεταραγμένος ἥδη ὡν, καὶ θέλων νὰ κατισχύσῃ τῆς συγκινήσεώς του, ἐπήδησεν εἰς τὸ δρυμόν καὶ ἐτοιμάζετο νὰ διατάξῃ τὴν ἀναχωρήσιν, ὅτε εἶδε τὴν Ἰωσηφίναν ωχράν, ἔχουσαν ἐρυθρούς τοὺς ὀρθαλμούς ὑπὸ δακρύων καὶ θριθοντας θλίψεως ἀφατου· ἐπειτα ἐκάλυψεν αὐτη τὸ πρόσωπόν της καὶ εἰςῆλθεν ἐν σπουδῇ . . .

— Μεσάνυκτα! ἀνέκραξεν δο συνταγματάρχης, ἐδών κατὰ τύχην τὸ ωρολόγιόν του. Ένόμιζε διείναι μάλις δεκάτη ώρα.

— Δεκάτη ώρα! τῇ ἀληθείᾳ καὶ δεκάτη μόνον ἀνήτο, ηθελεν εἶσθαι εξώρας διὰ νὰ πλαγιάσῃ ἀνθρωπος ἀσθενής. Λοιπόν, καλὴν νύκτα σας καὶ εἰς αὔριον πάλιν τὸ λοιπόν της διηγήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Ἐν φάνεροισκομεν ἀρχαῖον γίλον.

— Ενθυμεῖσθε, εἶπε τὴν ἐπιοῦσαν δο Γεώργιος εἰς τοὺς ἐπανελθόντας πάλιν φίλους, τὴν θλίψιν τὴν δοποίαν ἡσθανθή δο Κορδόβος ἀναχωρῶν.

Ο Κορδόβος κατέπισεν εἰς τὸ βάθος τῆς ἄμαξης, τὴν δποία· δο ἡνίοχος ὠδήγει δραδέως ἀναμέσον τοῦ πλήθους· ἀναίσθητος δὲ καὶ ἐστηριγμένος εἰς μίαν τῶν γωνιῶν, ἐσταύρων τοὺς δραχίονας ἐπὲ τοῦ στήθους του, ὡς ἀν θέλων νὰ κατακλείσῃ ἐν αὐτῷ συγχρόνως καὶ τὸν ἔφωτα καὶ τὴν θλίψιν, ἐνῷ τὸ δρυμόν, ἀπαλλαγὴν ἥδη παντὸς πραξικόματος, ἐμακρύνετο ταχέως ἀπὸ τοῦ χωρίου

Περὶ τὴν ἐσπέραν φθάσας εἰς Β . . . έδραμεν ἀμέσως εἰς τὸν Κ. Σμιδίον, δστις ίδων αὐτὸν ἐδείξεν εὐχαρίστησιν ἄμα καὶ ἀποξίαν.

— Σᾶς φέρω δο ίδιος τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐπισταλήν σας.

— Καὶ! τί . . . ἀπεφασίστε.

— Νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Ἰνδικήν ὀφείλων τὸ πᾶν εἰς τὸν πατέρα μου, ηθελα εἶμαι ἐπικατάρατος ἵλιν τὸν ἄφινα, γέροντα καὶ ἀδύνατον, εἰς τὴν δυστυχίαν. Απιλπισία τῷντι μ' ἔρχεται δταν φαντάζωμαι τὸν ἀγαθὸν καὶ δυστυχή ἔκεινον γέροντα τείνοντα εἰς μάτην τοὺς δραχίονας του πρός με!

— Καλὸν τοῦτο, φίλατε χύρις, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάμωμεν τίκτωτε ἀπεριτκέπτως τὸ ταξιείδιον εἰς τὴν Ἰνδικήν δὲν εἶναι περίπατος. Τίς σὲ ἐγγυάτε διτι θέλεις φθάσει; Θέλεις ἀράγε εὗρει τούλαχιστον εύκαιριαν καὶ δὲν είμπορεις καὶ νὰ ἀποθάνῃς καθ' δδὸν, τὸ πλοιόν σου νὰ συντριθῇ, νὰ καταποντισθῇ;

— Δυνατὸν τοῦτο, ἀλλὰ θέλω ἐκπληρώσει τὸ χρέος μου καὶ θέλω λάβει σῆς τὰς ἐνδεγραμένας προφυλαξίες.

— Πολλὰ καλὰ, ἀλλ' ἀν ὁ ἀγαθὸς Μαρβέλιος (ἡ ξένης; διτι εἶναι γέρων) ἀποθάνῃ πρὶν φθισῃ; εἰς τὴν Ἱνδίαν, εἰς τὶ θέλει σὲ χρησιμεύει ὁ γύρος αὐτὸς τοῦ κόσμου, εἰς τί θέλει σὲ ὡφελήσει νὰ ἐγκαταλίπῃς τὸ στάδιον σου, νὰ θυσιασθῇς τὸ μέλλον σου;

— Διὸν ἐγκαταλείπω τὸ στάδιόν μου. Τὸ στάδιον εἰς ὃ ὑποδύμαται δνομάζεται καθῆκον! καὶ θέλω ἀποδειλιάσεις ως ἀνανδρος! δχ., θὰ ζήσω, εἶμαι νέος. "Ἄρε τέ με μόνον νὰ ἀναγωρήσω, σᾶς παρακαλῶ. Δότε με μιαν συναλλαγματικὴν ἀντὶ δὲλων τῶν μετρητῶν μου, καὶ ἀν προαιρήσθε νὰ πέσο; Θέσσετε τι εἰς αὐτὰ χάριν τοῦ Κ. Μαρβέλιον, θέλω σᾶς εἶμαι εὐγνωμονέστατος" σᾶς ἐγγυῶμαι ἐγὼ διὰ τὸ προσὸν τοῦτο, ὑποσχόμενος νὰ σᾶς τὰ ἀποδώτω ἐπανελθών μὲ τόκον καὶ τόκον τοῦ τόκου, καὶ ἀν χρειασθῇ νὰ ἐργασθῶ πρὸς τοῦτο διὰς κατάδικος! . . .

— "Ολ' αὐτὰ ἔχουσι καλῶς! ἀλλ' ἀς διμιλήσωμεν μὲ ψυχρότερον ὄπως εὖν αἴμα. Εἰς τὸν Μαρβέλιον εἶναι βεβαίως ἀδιάφορον τοῦ νὰ σᾶς εὔρῃ ἢ νὰ λάβῃ ἀργύριον ἀρχετὸν πρὸς διεξαγωγὴν τῆς δίκης του καὶ τὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ἐπάνοδον αὐτοῦ" ἀκεῖ νὰ λάβῃ τὸ ἀναγκαῖον ἀργύριον, καὶ λίστην αὐτὸς εὐχαριστημένος, ἢ παρουσία σου τὸν εἶναι δὲλως ἀγρηστος. Εἰπέ με τώρα πόσα νομίζεις διτι πρέπει νὰ προσθέσω εἰς τὸ ποσὸν τὸ δποίον θέλεις νὰ τὸν στείλης· αἱ συναλλαγματικαὶ σήμερον μεταβαλίνουσιν εἰς τὴν Ἀγγλίαν εὐκολώτερον ἢ σι ἀνθρωποι ἀκελούθησε, σὲ λέγω, τὴν συμβουλήν μου.

— "Οχι, κύριε Σμίδιε, δὲν δύναμαι. Η παρουσία μου θέλει εἶναι χρητικωτέρα εἰς τὸν πατέρα μου, ἀπὸ τὸ ἀργύριόν μου καὶ τὸ ἴδιον σας ἀργύριον" δ' ἀνθρωπος εἶναι γέρων καὶ ἀδύνατος, ἔχει χρείαν μίοῦ ἀγαπῶντος, ὑπεραπίζοντος καὶ ὑποστηρίζοντος αὐτόν. Εἰς τοιαύτην περίστασιν, δ' φίλος εἶναι πολυτιμότερος τοῦ χρυσίου, παραμυθία δὲ φιλόστοργος δραστικώτερα πάστης μετιθωτῆς ὑπηρεσίας. Μή μὲ λέγεις λοιπὸν νὰ μὴν ὑπάγω, διότι ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ἀμετάκλητος. Αὔριον ἀναγωρῶ διὰς Ρατισδόνην, παραδίδω εἰς τὸν Κ. Βαλλενρόθην τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὴν παραίτησίν μου. Θέλετε νὰ μὲ ἀποδείξετε διτι μὲ ἀγαπᾶτε, καὶ διτι ἀγαπᾶτε τὸν Κ. Μαρβέλιον; δότε με, παρακαλῶ, ἐν συστατικὸν ἴδιογειρόν σας, διότι ἡξεύρω πόσον ἵσχετε παρὰ τῷ Κ. Βαλλενρόθη.

— Ο Κ. Σμίδιος τὸν ἐκύτταξε πολλὴν ὥραν. Ο Κέρραδος, τοῦ δποίου ἢ ἀπόρασις ἢ τὸ σταθερά, ἵστατε ἔρμιος ἐνώπιό του, μὲ μφος ἐμφαίνον, διτι ἐξέφραζε τὰ ἀληθῆ τῆς καρδίας του αἰσθήματα. Ο τραπεζίτης ἐφάνη ἐπὶ μίαν στιγμὴν κατανυγθεὶς ἀπὸ τὸ μέγεθος ἔκεινο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης ... ἀλλ' ἐκειταὶ ἔδοκιμαστεῖ διὰ νέων ἐπιχειρημάτων νὰ τὸν ἀποτρέψῃ πάλιν τοῦ σκοποῦ του.

— Εἶναι μάταιον νὰ μὲ λέγετε δὲλα ταῦτα, ἀνέκρειν διὰς Κέρραδος. Εὰν ἡδυνάμην νὰ πράξω δὲλλως, δὲν θέλον στερηθῆ πρὸς τοῦτο ἐπιχειρημάτων πολλῶν. Αγκαλιάρην χαριεστάτην (ἡξεύρετε τὴν Κ. Ιωσηφίνην)

(Βαλτέρου), τὴν στιγμὴν τοῦ χωριστοῦ μας, ἔμαθα κατὰ πρῶτον διτι μὲ ἀγαπᾶ καὶ αὐτή, καὶ σμας ... προτιμῶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου. Τὴν συναλλαγματικὴν μου λοιπὸν, κύριε Σμίδιε, τὴν συναλλαγματικὴν μου διὰ νὰ ἀναγωρήσω. Ο Κ. Σμίδιος ἐδάκρυσε ἀκούστας τὸν Κορράδον ὅμιλοῦντα εὗτα.

— "Ελα νὰ σὲ ἀγκαλιάσω. Ζηλεύω τὸν Μαρβέλιον διότι δέχει τοιοῦτον μέδιν, τοιοῦτον φίλον. Πόσοι πατέρες εἶναι διλεγόντερον αὐτοῦ εύτυχεῖς! Σὲ δίδω τὴν συναλλαγματικὴν τὴν δικοίαν ἐπιθυμεῖς καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ μὴν ἀπαντήσῃς κανέναν κώλυμα ἀπὸ τὸν Κ. Βαλλενρόθην, ἔρχομαι ἐγὼ μαζὸν σου εἰς Ρατισδόνην.

Ο Κέρραδος ἡπόρησεν ὀλίγον διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην τοῦ Κ. Σμίδιου ματαζόληγ.

— Υπάργει λοιπὸν, εἴπε καθ' ἐαυτὸν, οὐάρχει εἰς πάντα ἀνθρώπον οἰοςδήποτε καὶ ἀν ἦναι διότις τὸν δικοῖον διάγει, καὶ ἀν ἐτρωαρίαστεν ἀπὸ τὰς τραπεζίτικὰς ἐργασίας, καὶ ἀν ἐξηράνθη διότις μωμία, καὶ ἀν ἐτκληρύνθη διότις λίθος, ὑπάρχει λοιπὸν θεῖός τις σπινθήρα οὐδέποτε σθεννύμενος καὶ παραγόμενος ἀπὸ τῆς διδούστης εἰς ἡμᾶς τὸ εἶναι πνιγῆς· ἡ ἀργικὴ φύσις ἐγείρεται ἐπὶ τέλους ἐν ἡμῖν δραστηριωτάτη. Τὸ ἐμπορεῖκὸν ἰσογας καὶ λαβεῖται δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὴν πνίξῃ, τὰ θεολογικὰ συστήματα δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν διαστρέψωσιν, οὐδὲ διπλωματία καὶ ἡ πολεμική, νὰ τὴν ἀφνίσωσιν. ἀλλ' ὑπάρχει ἐν ἡμῖν . . . δισεστος καὶ ἀδιάσειστος. Ή δ' ἀργικὴ ἡμῶν φύσις, τί ἄλλο ἐστίν εἰμιτὴ θεότης . . . Καλὸν τη ἀληθεια τὸ εἶναι ἀνθρώπον!

Ο Κέρραδος μετ' ὀλίγον ἐληγμόνησε καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Τραπεζίτου, καὶ τὰς συμβουλὰς τὰς δικοίας παρ' αὐτοῦ δια Λώσης ἐλαβεῖ τὸν ἐτυγχώρησε πᾶσαν ἔκεινην τὴν συνήθη εἰς τὸν κοινὸν βίον ἀθλιότητα, ητίς οὐδέποτε ἄλλο εἶναι ἡ πλαγία κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως προδοσία, καὶ τὸν ἡσπάσθη ἄλλην μίαν φορὰν, διότι ἵσωλεν ἔτι τὴν εὐγένειαν ἔκεινην τοῦ αἰσθήματος, τὴν δικοίαν εἰς τὸν συνήθη βίον διομάζομεν εὐειθησίαν παράλσγον, ἔτι δὲ καὶ τὴν μεγαλοφυγίαν τὴν τοσοῦτον μὲν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τῆς ἀρχαιότητος θαυμαζούμενην διφέτην, ἀπὸ δὲ τοῦ πραγματικοῦ βίου εἰς τὴν ποίησιν ἡδη διαδικασθεῖσαν.

Καὶ δὲ, Κέρραδος ἐδιάκετο, δὲ Σμίδιος ἀνέβαλε τὴν ἀνεγάρησιν ἐπὶ δικτὸν περίπου ἡμέρας.

— Δέν εἶχα παντάπατι κατὰ νοῦν νὰ σὲ συνοδεύσω, ἔλεγεν δι Τραπεζίτης, καὶ ἐν τούτοις τώρα πρέπει νὰ διλω μαζὸν σου ἀφ' ἑτέρου αἱ διποθέσεις μου εἶναι τοσοῦτον περιπετλεγμέναι, ὥστε δὲν δέν τὰς τακτοποιήσω διποθεσί, ἡ ἀπουσία μου δύναται νὰ μὲ ἐπιφέρῃ πολλὴν βλάβην· δὲν εἰμπορῶ δὲ καὶ νὰ χωρισθῶ ἀπὸ σέ. Ο Κ. Βαλλενρόθης ἐλαβεῖ ἐπιστολήν μου, ἡξεύρει διτι μέλλομεν νὰ ἀναγωρήσωμεν καὶ μᾶς περιμένει . . .

— Άλλα, ἔλεγεν δι Κέρραδος ἀναστενάκων, πᾶσαν ἡμέρα ἀνεβολῆς αὐξάνει τοὺς κινδύνους τοῦ ὀκεανοῦ καὶ τὴν πτενογωρίαν τοῦ ἐγκαταλειμμένου ἔκεινου γέροντος.

Τελευταῖον ἥλθεν διήμέρα τῆς ἀναγωρήσεως· ἀλλὰ τότε δι γέρων Σμίδιος, διτις ἡγάπται τὴν ἀνεσιν αὐτοῦ, διθελε νὰ ταξιδεύῃ τὴν ἡμέραν μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ

τὴν νύκτα. 'Ο Κορδόδος δὲν εἶχεν σύδεις κουγίαν, σύδεις, οὐδὲ θυμοκονήν. 'Ενῷ ὁ Κ. Συίδιος ἔφερε γηγενέν, ἐκεῖνος ἔγραψεν τὸν ἡμερολόγιον τῶν αἰσθημάτων του, τὸ δόποιον ηθελε πιθανώτατα νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἰωσηφίναν πρὶν ἡ ἑγκαπτίαν τὴν Εύρωπακήν παραλίαν ἀπέλθῃ εἰς Ἰνδικήν.

'Ἐρθασαν τελευταῖον εἰς 'Ρατισβόνην, ἀλλ' ὁ Κ. Βαλλενρόθης δὲν εἴμαστες νὰ τους δεχθῆτε τὴν πρώτην ἡμέραν. 'Ο Κορδόδος ἤργετε νὰ εἰσινέσται ἀπαίσια, διότι δὲν ἀμφιβολίεν ὅτι ὁ κύριος ἐκεῖνος ητο εἰς τοιαύτην μετά του Τραπεζίτου σχέσιν, ώστε πάντοτε ἥδυνατο νὰ τὸν δεχθῇ. 'Εντεῦθεν ὑπενθεὶς συνενόησεν τινα. Εἶναι ἀληθές; ὅτι ὁ Κ. Συίδιος ἐπανηλθε τὸ ἑπτάριχον εύθυμος, ἀλλ' ὁ Κορδόδος ὑπώπτευσε καὶ αὐτὴν ἐκείνην τὴν εύθυμίαν.

Τὴν ἰπιούσαν ὁ Κ. Βαλλενρόθης διεμήνυσεν εἰς τους δύο φίλους ὅτι τους περιμένει εἰς τὸ γεῦμα. 'Ο Κορδόδος ἐπέμενε νὰ ὑπάγωσιν ὅτον ἔνδεχταις γληγορίωτερον καὶ εἶχεν ἀπορρασίσαι, ἐὰν τυχὸν ὁ κύριος ἐκεῖνος παρεμβάλῃ κώλυμά τι εἰς τὴν ἀναγκώρητίν του, νὰ ἀναγράψῃ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑπτέραν, μὴ παρενογλῶν αὐτὸν πλειότερον.

'Ο Κ. Βαλλενρόθης τὸν ὑπεδέχθη κάλλιστα. Μετὰ δὲ τὰς συνήθεις πρώτας φιλοφρονήσεις, ὁ Κορδόδος τὸν ἔξηγητε μὲ πυρετώδῃ λωρεύτητα διατί ηλθε καὶ πῶς ἀναγκάζεται νὰ παραιτήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ὑπέβαλε τὸν λογαριασμόν του καὶ ἐξέθετεν ἐν συνόψει ὑπέρ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῷ κτήματι ἐκείνῳ πραγμάτων.

— 'Ἐπράξετε, τὸν εἶπεν ὁ Κ. Βαλλενρόθης πάντα δια ὑπεγρεώθητε καὶ μάλιστα ὑπερέβητε τὰς πρωτόδοκίας μου, ἐκπόσης μόνου του ὅρευ τοῦ ἀφορῶντος τὴν Κ. Βαλτέρου' ἡ ἀγαθὴ αὕτη γυνὴ εἶναι διατυχής . . . καὶ ὑμεῖς εἶτε . . .

'Ο Κορδόδος ἐρυθρίσας δὲ πῦρ . . .

— ? Ήγώ;

— 'Ελαβα προγεύεις ἑπιστολὴν της, λέγουσαν δύοτον ἀγαπητὸς εἰς τὸ γωρίον καὶ πόσον πάντες εἶναι τεθλιμένοι διὰ τὴν ἀναγκώρητίν των μὲ δριλεῖ δὲ καὶ περὶ νέας τινὸς καὶ γαριεστάτης κόρης, καλουμένης Ἰωσηφίνας, ητίς τήκεται ὡς κηρύξῃ . . .

— ? Σᾶς γράφει τοῦτο;

— Βιβλίως, ἡ μήτηρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἔχουσιν ἀριστερὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἐπιδεκταῖσαν τὴν ἀπόδοξην σας ταῦν νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν Ἰνδικήν, ἀλλὰ ἡ μήτηρ φοβεῖται ὅτι ἡ κόρη της κινδυνεύει . . .

'Ο Κορδόδος ωγρίσας.

'Ο δὲ Κ. Βαλλενρόθης, ἀπελθὼν πρὸς στιγμὴν, ἐπανῆλθε φέρων ἑπιστολὴν της Κ. Βαλτέρου, τὴν δόποιαν ὁ Κορδόδος ἀνέγνωσεν. 'Η Κυρία ἐκείνη περιέγραψε τὴν ἑπευτικήν του δικαστεῖον ἀναγκώρητιν, καὶ προσέθετεν ὅτι εἶγε πρὸ καιροῦ παρατηρήσει μὲ ἀνησυχίαν τινὰ τὴν ἐντύπωσιν τὴν δοπίαν σύτος ἐπροξένει εἰς τὴν Ἰωσηφίναν, ητίς ηδὴ ἐμπροσίνετο ἐν σιγῇ· διὰ τοῦτο οἱ ἱατροὶ ὑψοναν τους ὄψους, συνεβούλευον διαταξεῖσαν, ταξειδίου, ἀλλ' ὅτι ἡ Ἰωσηφίνα δὲν ηθελε νὰ ἀναγράψῃ ἀπὸ τὸ κτήματα καὶ ἐκεῖτα ἡτο τόσον ἀδύνατος, ώστε δὲν ηδύνατο νὰ ὑπερέρῃ τὸν κάποιον τῆς ὁδοικορίας. 'Απαντα δὲ ἡ ἑπιστολὴ ἐνέφενε τὴν Θείην μητρὸς ἀπαραμυθήτου,

'Ο Κορδόδος κατέπεσεν ἐπὶ ἔνδεις καθίσματος, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὸ χειρόμακτρόν του καὶ δὲν ηδύνατο νὰ κρατήσῃ τοὺς στεναγμούς του· πλησιάσαντος δὲ τοῦ Κ. Βαλλενρόθου, ἀνέλαβεν δόπως τοῦ θάρρου.

— 'Εννοῶ τὸν σπεραγμὸν τῆς καρδίας σας, τὸν εἶπεν ὁ Κ. Βαλλενρόθης, καὶ τὰ δίκαια δικαιογοῦσιν ὃ, τι ἐπρεξα. Γυναῖκα τὴν Ἰωσηφίναν; καὶ ποθῶ τὴν εὐτυχίαν της, διότι ἔχει ψυχὴν ἀγγελικήν . . . Τὴν ἀγαπᾶτε;

— 'Ω! βιβλίως! ὀλέκραξεν ὁ Κορδόδος.

— Ησυχάσατε λοιπόν· διότι τοσοῦτον αὐθιματεῖ περὶ τῆς ὑγείας τῆς Ἰωσηφίνας καὶ περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς μητρός της, ώστε ἀμαλακέων τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ἐπευστικά νὰ ἀπαντήσω. « 'Ο Κ. 'Εκκινος ἐπανέργεταις εἰς τὸ κτήματα μου. » 'Η ἑπιστολὴ μου εἶναι τῇδε βίβλια εἰς τὰς γείρας τῆς Κ. Βαλτέρου. : Καλά ἔκαμψ, εἰπέτε με;

— Καλά ἔκαμψετε, εἶπεν ὁ Κορδόδος.

— ? Καὶ διὸ θὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἰνδικήν;

— Καλά ἔκαμψετε, σᾶς λέγω· διότι καλὸν πάντοτε εἶναι τὸ νῦν σπογγίζη τις τὰ δίκαια τῶν πατρικόντων, ἔτω καὶ μὲ τὸ κώλυμα τῆς πλάνης. Σᾶς εὐχαριτῶ, κύριέ μου, θέλω γράψεις καὶ ἔγω διά νὰ μποθιάλψω τὴν ἐλπίδα των· ὁ γρόνος ἴστρεύει πολλὰ πράγματα. 'Ο γρόνος εἶναι ἵσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἀνθρωπόν· καὶ ἡ μὲν Ἰωσηφίνα σώζεται διὰ τῆς ἀθώας ταύτης ἀπάτης, ἔγω· δὲ ὑπάγω σύδειν ἦτον εἰς τὴν Ἰνδικήν.

— Καὶ πῶς! κύριέ μου, ! Θέλετε νὰ μὲ ἀναδείξετε φεύστην;

— 'Ο Κορδόδος ὑψώσας τοὺς ώψους·

— 'Θέλετε, κύριέ μου, νὰ μὲ καταστήσετε ἀγνώμονα πρὸς τὸν ἀθρωπόν εἰς τὸν ὄποιον δρεῖλω τὸ πᾶν.

— 'Ογι, ἀνέκραξεν ὁ Κ. Βαλλενρόθης· ἐννοῶ διὰ εἶναι φιλερὸν γὰρ διέλεγεται τις νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ πατρὸς ἡ εὐεργέτου ἔχοντος ἀπαντα τοῦ πατρὸς τὰ δίκαιαώματα καὶ τῆς μνηστῆς του.

— Τὰ δικαιώματα τοῦ πατρὸς εἶναι ἀργαίστερα, ἵερώτερα παρὰ τὰ τῆς μνηστῆς· ὁ μὲν ηθελε παύσει μόνον τοῦ νὰ μὲ ἀγαπᾷ ἐὰν ηγανή ἴκανος νὰ πράξει τοσοῦτον ἀγενῆ περιθῶν, ἡ δὲ ηθελε μὲ ἀποστραφῆ, ἔχει . . .

— 'Ἄς θεωρήσωμεν τὸ πρᾶγμα ὑπὸ ἄλλην ἔποιν, ἀπήντησεν ὁ Κ. Βαλλενρόθης· ὑμεῖς θέλετε νὰ δράμετε εἰς τὴν Θείην γέροντος, τὸν δόποιον ἀξιόλογον γρηγορικὸν ποσὸν δύνατες νὰ βοηθήσῃ ταχύτερον καὶ δραστικότερον ἀπὸ μαζί, καὶ νὰ διῆγετε ἔδω κατατεθλιμένην κόρην τὴν δοπίαν διὰ τὴν στέρησίν των· θέλετε νὰ ἀποζημιώσωτες διὰ τὴν στέρησίν των· θέλετε νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Ἰνδικήν διὰ νὰ ἐπιμεληθῆτε τὰς ολίγας ημέρας δοσας ἔχεις γὰρ ζήτησε ἀκόμη ἀνθρωπός εἶναι τηλημένος, ἵσως διὰ νὰ διῆγετε αὐτὸν θρήτοντα καὶ ἀφίνετε ἔδω βόδον κινδυνεύον νὰ μαρανθῇ ὡς ἐκ τῆς ἀναγκωτήτεως των.

— Τὸ ἀξιώματα μου εἶναι, ἀπήντησεν ὁ Κορδόδος, νὰ μὴ φροντίσω περὶ τῶν λεγομένων περιστάσεων,

καὶ μάρτυρες, διταν πρόκηται νὰ ἐκπληρώσω τὸ κα-
θηκόν μου. Ἡ ζωὴ τῆς Ιωαννίνας καὶ ἡ ζωὴ τοῦ
κατέρρει μου εἶναι εἰς χεῖρας τοῦ θεοῦ· ἀλλ' ἐξαρτᾶται
ἀπὸ ἐμὲ νὰ πράξω πρᾶξιν ἀγαθήν καὶ θέλω πρᾶξιν
ὅτι μὲν ἐπιβάλλει τὸ καθήκον, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπόκειται
εἰς τὸν τὰ πάντα διέποντα εἰς ἀγαθῶν καὶ δυχεῖς εἰς ἐμέ.
Εἴμαι βίβαιος; διτι θέλω παρατείνεις τὴν ζωὴν τῆς
Ιωαννίνας; διτι πράξεις ἀγενούς;

— Δὲν μὲν ὀφήτετε νὰ τελειώσω τὸν λόγον μου Κ.
Ἐκκιε, αἱ ἀλαζενὸν δὲ Κ. Βαλλενρόθης. Εγράψατε αἱ
περιστάτεις μετεβάτηθηται καὶ τῷρντε μετεβάθηται,
ώστε στοιχηματίζω διτι δὲν θέλετε ὑπάγει εἰς τὴν
Ἰνδικήν.

— Τι! μήπως ἀπέθανεν ὁ Κ. Μαρβέλιος; μή
πως μὲν ἀπατᾶτε; ἀνέκραξεν ὁ Κορδάδης ἵντρομας, ἢ
μήπως ἔλαβε δὲ τὸ γεωτίσων ἐπιστολῶν τὴν εἰδήσιν,
διτι ὁ εὐεργέτης μου ἐπανέρχεται εἰς τὴν Εὐρώπην;
Σᾶς ίκετικώ. μὴ μὲν βασανίζετε πλειότερον, εἴμαι τῇ
ἀρχετά διετυγχάνεις; . . .

— Οὐδὲν τούτων συνίση, ἀπήντητε γελῶν ὁ Κ.
Βαλλενρόθης. Θὰ ἀποσήτετε τώρα βέβαια διταν μά-
θετε διτι εἰσθε ὑμεῖς; ήδη ὁ ιδιοκτήτης τοῦ κτήματός
μου. Τὸ κτήμα τεῦτο δὲν μὲν ἀνήκει πλέον, ὁ Κ.
Μαρβέλιος τὰ ἡγόρασταν ἀπὸ ἐμὲ διέκ νὰ σᾶς τὸ δώσῃ
ἀλλ' ήδελε προτηγουμένως νὰ πληροφορηθῇ μέχρι τί-
νος ὠρελήθητε ἡπὲρ τὰ ταξείδια σας. Ὁ Κ. Σμίδιος
ὑπῆρξεν ὁ ἐκτελεστὴς τῆς θελήσεως τοῦ Μαρβέλιου
ἡ σοκιματίκ στας ἐτελείωσεν ἡδη καὶ ἐτελείωσεν ὑπὲρ
μάστι. οὐεδεὶς θητε τοικύτος, οἰσεσάς ἐπειθύμειος ο Μαρ-
βέλιος. Σήμερον θέλω σᾶς παραδώσει τὸ ἐπίσημον
δωρητήριον, σᾶς συγγαίνω δὲ ἀπὸ τοῦδε διότι ἐφά-
νητε ἄξιος τῆς τύχης σας.

— Ο Κορδάδης ἔμεινεν ἐκστατικός καὶ δὲν ηὔευρε τί
νὰ πιστεύεται. Τελευταῖον ἀνέκραξε μὲν φωνήν τρέμου-
σαν καὶ μὲν δρθαλμανὸς δικρύσαντας καὶ πρὸς τὸν οὐ-
ρανὸν ἐστραμμένους.

— Γενναῖς Μαρβέλιε! Πάντοτε περὶ τῶν ἄλλων
φροντίζεις, ποτὲ περὶ σου! Δὲν εἶται λοιπὸν πλέον ἐν
ἀμηγανίᾳ! Ἐπειδὴ λοιπὸν οὕτως ἔχει (διότι ἐλπίζω,
Κύριε Βαλλενρόθη, διτι δὲν μὲν ἐμπαιζετε εἰς τὴν ἐπί-
σημον ταύτην περίστασιν) σᾶς παρακαλῶ εἴτε ὑρᾶς
εἴτε τὸν Κ. Σμίδιον νὰ συνομελογήσετε μετ' ἐμοῦ
τὴν ἔδης εἰς ἀμφοτέρους συμφίξουσαν συμφωνίαν. Τὸ
περὶ οὐ δ λόγος κτήμα ἔγει εἰςόθηκα 200,000 πε-
ρίκου δραχμῶν, μετ' διλίγους δὲ ἐνιστεύει θέλει διδεῖ:
350,000 δραχμῶν κατ' ἕτος. Μὲ διδεῖτε λοιπὸν
τὴν ἀξίαν του εἰς συναλλαγματικά; διὰ τὸ Λονδίνον;

— Πρὶν ἐπιχειρήσετε τὴν πώλησιν, εἴπειν δὲ Κ.
Βαλλενρόθης μὲν πρόσδηλον ταρχήν, ἀνάγκη νὰ ἔχετε
ἄνα χεῖρας τὸ δωρητήριον καὶ εἴηλος διὰ νὰ τὸ ζη-
τήσῃ.

— Ο Τραπεζίτης, ἀμακ ἐκπνευθόντος τοῦ Κ. Βαλλεν-
ρόθου μὲ τὸ ἔγγραφον εἰς τὰς χεῖρας, ἀγκαλίασε τὸν
Κορδάδην καὶ τὸν ἐσφιγγειν ἐν σωπῆ εἰς τὴν καρδίαν
του οἱ δρθαλμοὶ του θῆσαν ὑγροὶ καὶ ἐξῆλθε τοῦ δω-
ματού.

Οὐδὲ δ Κ. Βαλλενρόθης ητο θητος, καὶ δοὺς τὸ
ευμέλαιον εἰς τὸν Κορδάδην, παρηκολούθησεν ἐν τά-
τις ιετατο ἀλίητος ὡς ἀγαλμα, καὶ δὲν ηὔευρε τὸ

γει τὸν Κ. Σμίδιον, διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυα του, τὰ
ὄποις δὲν ἥδουντο πλέον νὰ κρατήσῃ.

— Ο Κορδάδης δὲν ἥδουντο νὰ ἐνυσήσῃ τί τρέχει.
α Τι ἔχουν οἱ ἀνθρώποι αὐτοί; Ἐλεγε καν' ἔσυτόν,
πασακαλούθων αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματος φαίνονται
τεταρχημένοι. Η ἀπόδοσίς μου τοῦ νὰ ὑπάγω εἰς
τὴν Ινδικήν ἔγκρινεται προδῆλως δηπ' αὐτῶν. διατὶ
δέρα ηθελον ἐναντιωθῆ εἰς αὐτήν; Τι τοὺς μέλει ἀν
ὑπάγω ἢ ἀν μείνω, ἀν κερδήτω ἢ ἀν γάτω; διότι διε
τούς ἀνθρώπους τῶν ὄποιων ἡ ψυχὴ ἐσκωρίασεν ἀπὸ
τὴν τριβήν του βίου, τὰ πάντα ἐπὶ τέλους καταν-
τῶσιν εἰς τὰ χέρδη καὶ ζημίσι, εἰς τὸ δοῦναι καὶ
λαβεῖν.

Καθήτας δὲ πλησίον ἐνὸς παραβύρου, ἀνοιξε τὸ
συμβόλαιον. διταν ἔφθασεν εἰς τὸ δνομα τοῦ Μαρβε-
λίου ιδιοχείρως δηπὸ τοῦ εὐεργέτου του γραφέν, ἐφί-
λησε τὸ μέρος διοι εἰστηγήθη ἡ φιλτάτη αὐτη χείρ.
. . . ἐπειτα δὲ ἀνέγνωσεν. Ητο δὲ τῷρντε παραγω-
ρητήριον τακτικώτατον ὑπὲρ τοῦ Κορδάδου Έκκιου,
τὸν ὄποιον ἐκάλει θετὸν υίον. Αλλ' ἡ ὑπογραφὴ τὸν
ἐπαρθένεις τοιαύτην ἀπορίκην, ὡςτε ὑπέλασε τὸ ἔγγρα-
φον πλαστὸν, διότι ἡτο συντεταγμένον ἐν Ραττισόνη
πρὸ δύο μένον θηρῶν. Πῶς λοιπὸν ἔφερε τὴν ὑπο-
γραφὴν τοῦ Κ. Μαρβέλιου, ἀν τῷρντε ἡ ὑπογραφὴ η-
τον ἐδική του;

— Ο Κορδάδης ἐτοιμάζεται νὰ ὑπάγῃ νὰ εῦρῃ τοὺς
δύο φίλους του, διτε δ Κ. Βαλλενρόθης ἐπανηλθε μὲ
φαιδρότατον πρόσωπον, καί,

— Δεν ἔγω λοιπὸν δίκαιον, φίλτατε Έκκιε, ἀν-
έκραξε μὲ δρθαλμοὺς σπινθηρούλοιντας δηπὸ γαρᾶς;
Δέν εἶναι ἀληθές διτι δὲν ὑπάγομεν πλέον εἰς τὴν Ιν-
δικήν, διτι μένομεν; Ατ;

— Οχι βέβαια, τὸ ἔγγραφον αὐτὸ εἶναι πλα-
τός . . .

— Τι λέγετε; εἶναι γνησιώτατον, εἰς τὴν τιμήν μου.

— Αλλά φέρει προχθεισήν θηρομηνίαν . . .

— Μάλιστα.

— Τις λοιπὸν ἐπέθηκε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ πα-
τέρος μου;

— Τις; . . . τις; ἀλλ' δ Κ. Μαρβέλιος δὲν γνω-
ρίζετε τὴν ὑπογραφὴν του;

— Βεβαίως τὴν γνωρίζω ἀλλὰ πότε ὑπεγράφη
τὸ ἔγγραφον τοῦτο;

— Δὲν τὸ βλέπετε; διαβάσετε το... προχθές! . . .

— Προχθές; μὲ οπολαμβάνετε παράφρονα; Πῶς
τὸ ὑπέγραψεν ἐδῶ, ἐνῷ εἶναι εἰς τὴν Ινδικήν; Έκ-
το; ἀν ἐπανηλθεν . . . Ειπέτε με, οἶηγήσετε μὲ τί
τρέχει;

— Δέν ἐπανηλθεν.

— Οποία ἀπάτη! . . .

— Οχι, ἀπάτη δὲν ὑπάρχει! διότι δὲν ὑπῆγε ποτὲ
εἰς τὴν Ινδικήν, ἀνέκραξε φωνή τις ἀπὸ τοῦ παρακε-
μένου δωματίου, καὶ ἀνοιχθείσης τῆς θύρας, εἰςῆλθεν
οἱ γέρων Μαρβέλιος, κρατῶν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν Κ.
Σμίδιον τείνας δὲ τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Κορδάδην.

« Ω! τέχνον μου! εἴπειν ἀγκαλιάζων τὸν νέον δι-

νὰ στοχασθῇ περὶ τῶν δυων ἔβληπεν· ὁ Μαρβέλιος ἐ-

καὶ τοὺς μη ἔχοντας τίποτε. Οἱ ἀνθρώποις αὐτοὶ, εἴπουν
κατ' ἐμαυτὸν, δὲν ἔχουσι γρείαν τῶν χρημάτων μου.
ποτὲ εἰς τὴν Ἰνδίκην. "Εἰτα, σφίγξε με εἰς τὴν εὐ-

γενῆ καρδίαν σου· εἶται ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου! . . .

Δόξα σοι ὁ Θεός! "Εγινες δποῖος ἐπρεπε νὰ γείγῃς . . .

"Η χαρὰ τοῦ γέροντος δὲν ἦτο μικροτέρα τῆς τοῦ

Κορράδου, δεῖτις ἐμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀφωνος καὶ

μὴ εὑρίσκων λέξεις διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀπορίαν του.

Τότα τὸν εἶχαν εἰπεῖ περὶ τῆς ἀποδημίας ἐκείνης καὶ

τότον εἶγε πειθῆ περὶ αὐτῆς, διὰτε μετά τινας ὥρας

δὲν κατελάμβανεν ἀκόμη τί σημαίνουσιν ὅλα ταῦτα.

"Ελα, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Κ. Μαρβέλιος νὰ

σὲ διηγηθῶ ὅλας τὰς ὑποθέσεις σου κατὰ τάξιν· κά-

θησε. Εἶναι ἀληθέστατον ὅτι ἔλαβε πολλὰς ἀφορμὰς;

Θλίψεως εἰς τὴν πόλιν Β. . . . Δὲν ἤξεύρω πόθεν ἐ-

πῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἡγεμόνος νὰ μὲ καλλήσῃ εἰς

τὴν βάσιν μου ἵνα τίτλον εὐγενείας. Σέβομαι τὴν τὸν

εὐπατριδῶν τάξιν· ἡ κοινωνία ἔχει γρείαν τῶν βα-

θυμίδων τούτων, ἀ· καὶ τὸ πρόβλητον διαχοίνεται ἀπὸ

τοῦ τράγου πολὺ μᾶλλον διὰ τοῦ μαλλίου ἡ τοῦ

ὄνόματος. Ὁ δημόσιος ὑπάλληλος, δ ἀπολαμβάνων

τὴν εὔνοιαν τοῦ ἡγεμόνος καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μεταχει-

ρισθῆ τὴν εὔνοιαν ταύτην διὰ νὰ αὐξήσῃ τὰς ἀρο-

μὰς τῶν εὐεργετῶν, δ τοιούτος ἀς λάβη τίτλους εὐ-

γενείας· δ τοιούτος πράττει τὴν ἀληθείαν καλῶς καὶ

καταλείπει εἰς τὰ τέκνα του ἀγαθὸν καὶ γράτιαν

κληρονόμημα. Ἀλλ ἄνθρωπος δεῖτις οὐδὲ τέκνα ἔχει,

οὐδὲ τὴν εὔνοιαν τινὸς ἐπιζητεῖ, οὐδὲ ἀξίωμά τι, δε-

τις εἶναι εὐχαριστημένος καὶ ἔχει δ, τι οἱ ἡγεμόνες

δὲν δύνανται νὰ δώσωσι, δηλαδὴ καρδίαν καθαράν,

δεῖτις εὐεργετεῖ τὸ κατὰ δύναμιν, εἰς τοιοῦτον, λέγω,

ἄνθρωπον δ-τίτλος τῆς εὐγενείας φέρει δυσκολίας μᾶλ-

λων ἡ πλεονεκτήματα. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις μὲ τυχ-

ηνίαι νὰ ὑπολαμβάνω ὡς σπουδαῖα πράγματα ἀση-

μαντα, φάνεται ὅτι ἐπείραξα τὸν ἡγεμόνα, ἀποπο-η-

θεῖς τὴν πρότασίν του, ἡ μᾶλλον ἐπείραξα τοὺς αὐ-

λικούς, οἱ ὅποιοι ἤργισαν νὰ ζῆτεν νὰ μὲ ἐκδικήσ-

σιν ἐκ τωντὸς τρόπου. Τοῦτο μὲ ἡνώγλητος καὶ διὰ

θέσαις τὰ πράγματά μου, ἀπῆλθα ἀπὸ τῆς πόλεως

ἐκείνης. Τότε σὲ ἔγραψα νὰ μὲ ἀναγγέλλῃς τακτικῶς

τὰ κατὰ σὲ, καὶ ἀν δὲν ἤθελες λάβει ἀπάντησίν μου·

διότι τὸ γράφειν μὲ προξενεῖ πολύν κόπον. . . .

"Απῆλθα δὲ εἰς μικράν τινα ἔξοχήν, διότι

ἐν εἰρήνῃ καὶ σιωπῇ. Μετ' ὀλίγον δμως δ θεὸς μ' ἐ-

δωκε νὰ ἔνοτήσω διε εύτυχία εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν

δὲν ὑπάρχει, προειδήθην ὑπὸ πυρετοῦ τυφώδους καὶ

ἐκινδύνευσα· δ μὴ ὡν κατὰ πᾶσαν ἡμέραν καὶ ὥραν

ἔτοιμος νὰ ἀποθάνῃ, ἔχει τὴν ἀληθείαν μίαν τρύπαν εἰ-

τὸν ἀγκῶνά του. Μὲ ἐνοεῖς Κορράδε; . . .

"Αλλὰ, δυστυχή; ἔγω, τέκνα δὲν ἔχω! ἔχω δ' ἀν-

τὶ τούτων ἀρχετούς μεμαρτυρημένους συγγενεῖς, οἵτι-

νες περιμένουσιν ἀνυπομόνως τὸν θάνατόν μου, διὰ νὰ

μὲ κληρογονήσωσιν, ἀγνοεῖσι δ' ἀπαντεῖς τὴν καλήν

τοῦ ἀργυρίου χρῆσιν· δ μᾶλλον ἀπατῶμαι, ἤξεύρου

σι κάλλιστα τοὺς κανόνας τοῦ συμφέροντος, εἶναι φιλό-

δοξοι, μάταιοι, τρώγουν καλὰ καὶ θεωροῦν ὡς τρέλαν

νὰ στεργήθωσι τὸ παραμικρὸν διὰ νὰ τὸ δώτωσιν εἰς

τοὺς μη ἔχοντας τίποτε. Οἱ ἀνθρώποις αὐτοὶ, εἴπουν
κατ' ἐμαυτὸν, δὲν ἔχουσι γρείαν τῶν χρημάτων μου.
"Αφ' ἑτέρου ἀνέθρεψα πολλὰς καῖδας, ἀλλὰ μήτως
ἡξεύρω ἀν κατάστησαν ὅποιοι ἐπρεπε νὰ κατασταθῶ-
σιν· σθοι ἔχουσιν ἀπὸ μίαν τρύπαν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός
των. "Ας ἀφήσω δμως εἰς ἔκαστον ἵσην ποσότητα,
διὰ νὰ τοὺς γρηγορεύσῃ εἰς τὸ μέλλον· τόσῳ γειρότε-
ρα ἀν τὴν κακομεταχειρίσθωσιν.

"Οταν ἥσθιέσαι καὶ εἶδα ἐμαυτὸν θεραπευόμενον
ὑπὸ μισθωτῶν ἀνθρώπων, ἥσθιάθην μᾶλλον παρὰ ποτὲ
τότε εἶγε πειθῆ περὶ αὐτῆς, διὰτε μετά τινας ὥρας
τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἀγαπηθῶ δι' ἐμὸς αὐτὸν· σὲ ἐν-
θυμήθην τότε καὶ ἐπόθησα νὰ σὲ θῶ πάλιν. "Ἐπανελ-
θώντα δὲς ἥσθιέσαι νὰ σὲ ὑποβάλλω εἰς δοκιμασίαν,
διὰ νὰ μάθω ἂν δὲν ἔχῃς κάμψιν τρύπαν εἰς τὸν ἀγκῶνά
του. Εἶχα ἀγοράσει τὸ κτήμα τὸ ὅποιον γνωρίζεις,
ἀληθῆ φωτὲν ἀνιλίστητος. Ιδού, εἶπα κατ' ἐμαυτὸν,
καλλίστη δοκιμασία, διὰ νὰ πληροφορηθῶ ἀν ἔχῃ ἀγα-
θὴν καρδίαν καὶ ὑγειὴν κεφαλήν. "Ο Κ. Βαλλενρόθης
μ' ἔκαμε τὴν χάριν νὰ μὲ δανείσῃ τὸ δυνατό του, δὲ
Κ. Σμίδης σὲ ἐπέρθειν τὴν θέσην τοῦ δικαιαστοῦ·
τὰ λαϊκά τὰ ἤξεύρεις.

"Ο Κ. Βαλλενρόθης κατεγώρισεν εἰς τὸ συνταχθέν
τότε συμβόλαιον ὅρον τινὰ ὑπὲρ τῆς δυστυχοῦς γῆ-
ρας ἀνθρώπου τὸν ὅποιον πολὺ ἐγγάριετα. "Ο ἀνθρω-
πος αὗτος ὑπῆρξε φίλος μου ἐκ παιδίων ἡ σύζυγός του
ἡτο ἀγγελος ἀνθρωπόμορφος· διὰ δὲν ὑπανθρεύετο τὸν
φίλον μου Βάλτερον, ήθελα τὴν νυμφευθῆ ἔγω. Κδ-
ρην, σύστην, τὴν ἡγάπηντα ἐν ἀγνοίᾳ της. διότι μόλις
μὲ ἐγγνώριζεν. "Η γάπα δὲ, καθὼς σὲ εἶπα, τὸν Βάλτε-
ρον. "Απειλάρυνθην καὶ ἐπολέμησα τὸ αἰτιημα ἔκει-
νο, τὸ ὅποιον δυολογῷ διε εἶγεν ἀνοίξει εἰς τὸν ἀγ-
κῶνά μου τρύπαν σχεδὸν ἀδιόρθωτον. "Εξ διαλειμ-
μάτων μόνον ἐλάμβανα διὰ του Κ. Βαλλενρόθου εἰδή-
σεις περὶ τῆς ἀγκητῆς, ἔκείνης, γυναικὸς καὶ διαν
δράσης διαγνήσας την την θεοτροπίαν. "Αν αὐτὴ είναι ἀγγελος, μὲ
ἀπέντησεν, ἡ κόση της Ιωατρούς θεοτροπίας·
της ἀνωτέρας ἔκείνης φύσειος. "Αν δέηται διαλειμ-
μάτων μόνον ἐσυλλογίσθην, καὶ δ Κορράδος· ήναι ἀγκητός
ἀνήρ, δὲν εἰμι ποτέ παρά· . . . Η Κ. Βαλτέρου κα-
τώκειες μετά τῆς θεοτροπίας της εἰς τὸ κτήμα ἔκεινο,
διένει σὲ μετεφέρειμεν εἰς αὐτό.

"Οσάκις ἤργετο εἰς Β. . . . διὰ νὰ παραδώσῃ τοὺς
λογαριασμούς σου εἰς τὸν Κ. Σμίδην, ἥρχόμην ἔγω
ἀγκητής εἰς τὸ κτήμα μου, διὰ νὰ γαῖω τὰς προσ-
θέους σου. "Επονες· διὰ καὶ ἐσύ τὴν τρύπαν σου εἰς τὸν
ἀγκῶνα! . . . "Εντός ἐνδές είτους κατώρθωσες πολὺ^λ
πράγματα· τότε ἀπεράστισα νὰ σὲ μίσθιστήσω καὶ νὰ
σὲ καταστήσω γενικὸν κληρονόμον μου, διότι, εἶπε
κατ' ἐμαυτὸν, ὁ Κορράδος ἀκολουθεῖ τὸ βήματά μου,
είναι ἀγκητός νέος. "Αλλ ἀρά γε μὲ ἀγκητός ὡς πα-
τέρα; "Ιδού τὸ κτήμα. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τού-
του, σὲ καθηυπέβατο εἰς τὴν πλαστήν θεοτρο-
πίασιαν, ώς εἰς τῆς ὅποιας ὑπέρερες τοσσούτον φοιτερὸν
ἀγῆται. Μή λυπήσαι· διὰ τοῦτο, διότι μὲ ἐπρομηθε-
ίσεις τούτων περὶ διάφορον περὶ διάφορον βίου τὸν παραδίδεται

τὸν ὄποιον εἶχε ἀπολέσσει. 'Ἄκουσε τὴν λύσιν τοῦ δρκμάτος. Θὰ υπάγω μαζί σου εἰς τὸ κτήμα μου, καὶ δὲν θέλομεν πλέον γωριεύθη... ή δρυότερον... θέλουμεν βεβαίως γωριεύθη, ἀλλ' ὅσον ἐνδέχεται βραβύπερον... 'Ο Μαρβέλιος ἐπόγγιζεν ἐν δάκρυ του. 'Αλλ' αὐτὴ μή συλλογικῶμεν περὶ τούτου. 'Ας γκαώμεν κατὰ τὸ παρόν τὴν εὐτυχίαν μας... Καὶ ἐγὼ μὲν θέλω ιηγῆσαι εἰς τὴν Κ. Βαλτέρου διτην τὴν ἀγάπην τὴν δούλιαν ἡθανθητην πρὸς αὐτήν... Σὺ δὲ, Κορέλιδος, 'δὲν ἔγεις τίποτε να εἰπῃς εἰς τὴν Ἰωαννίναν, τὸν ἄγγελόν σου;

Ματ' ὀλίγον ἐτελέσθη ὁ γάμος. 'Ο Κορέλιδος, ή Ἰωαννίνα, οὐ Κ. Μαρβέλιος, ή Κ. Βαλτέρου ἐπανῆλθον ἀπαντεῖς εἰς τὸ κτήλα των, τοῦ δόποισυ διλοιποιοι ὑπεδεχθῆσαν αὐτούς μετὰ κρυψῶν ἀγαλλιασεως.

— Τὸ διήγημά σας εἶναι βεβαίως κατανυκτικόν, εἴκεν ὁ συνταγματάρχης σπογγίζων ἐν δάκρυ τὸ δόποιον εἶχε κατατέσει ἀπὸ τῶν βλεφάρων τους ἀλλά μετὰ τὸ φρυταστικὸν μέσος ἔργεται τὸ πραγματικόν: 'Γεηράξαν ἀρχγειούτυχεῖς;

— Εύτυχεῖς ως εἰς ἀγγελοις τοῦ παραδείτου! ἀνέκαλεν η Μαρία.

— 'Α! 'Α! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης, τώρα ἐνεδιώθην περὶ τοῦ ὅτι ὑπάπτευον ὁ Κορέλιδος εἶτε ὑμεῖς, φίλτατε Γεώργιε, καὶ ὑπὸ τὸ δύναμα τῆς Ἰωαννίνας μᾶς εἰκονίσετε τὴν Κ. Μαρίαν. Εἶναι βεβαίων ὅτι ἡ τύχη τας μᾶς φέρει εἰς ἀλλα συυπεριστατα παρὰ τὴν ιστορίαν τῆς ξυλινῆς κνήμης. Τί θὰ κάμετε τώρα, φίλτατε 'Ανδρέα μου, τέ αποφασίζετε; Ναι η 'Οχι;

— Ναι, συνταγματάρχα, θέλω νυκτευθῆ τὴν Λουτράνη Βλούμ!

— Τὴν Λουτράνη Βλούμ! ἐπανέλαβεν ὁ συνταγματάρχης μὲ απορίαν· νέαν ξανθήν, είκοσιέτιδα, τῆς δ ποιας ή μήτηρ εἶναι γήρα γεννητού ἀξιωματικοῦ οο νευθέντος εἰς τους: κατὰ τὴν Γαλλίαν πολέμους;

— Πώς τὰ ἡξεύρευτε ὅλα ταῦτα;

— Τὰ ἡξεύρω, διότι η Λουτράνη Βλούμ εἶναι ἀνέψια μου, χόρη τῆς ἀδελφῆς μου, τὴν δποίαν ἡγόριην τὰ ἴδω ματὰ μακράν εἰς Ἀμερικὴν περιήγησιν. 'Εκείδη δε ἀγαπῶ τὸν περίπατον, ἐπροτίμητα νὰ διέλθω πεζὸς τὰς ἔξ λεύγας αῖτινες μὲ διεγόρισσον ἔτι ἀπὸ τὸ Μόναγον ὁ περίπατος οὗτος ἀπέδη κατ' ἀρχὰς ὅπωτοιν ἀτυχής, ἀλλ' η ἔκδοσίς του μὲ φαίνεται ἡ έτη εύτυχεστάτη, διότι η ἔγταῦθα διατριβή μου διηλασίε μὲ πολλὰ ἀγαθὰ αἰσθήσατα καὶ μὲ πολλὰς γλυκείας πεποιθήσεις τὴν καρδίαν μου, τὴν δποίαν εἶχαν συντρίψει αἱ πικρότεραι πλάναι, διότι ίδού ἐγὼ συμβιβασθεὶς μὲ τὸν γάμον, δρ: δένθαις ἐμοῦ αὐτοῦ, διότι εἴμαι γέρων, ἀλλὰ μὲ τὸν γάμον τὴν ἀιεψιάς μου. Διὰ κόπων πολλῶν, ἀπέκτητά τινα περιουσίαν ἀνθέλετε, ὁ γέρων στρατιώτης θέλει τὴν μοιράσσει μαζί σας, κύριε Ανδρέας καὶ μὲ τὴν ἀνεψιάν του, εἰς ἀγταλλαγήν δὲν σᾶς: ζητεῖ εἰμὴ μίαν θέσιν παρὰ τῇ ἔστι τας θέσιν δικίαν ἔκεινης τὴν δποίαν εἶδεν ἐγταῦρα.

— Θέλετε ἔχεις ἔκτος τούτου καὶ πᾶσαν υἱόκην στοργήν, ἀέκειται δὲν 'Ανδρέας.

'Ησπάσθησαν δὲ ἀλλήλους, καὶ τὴν ἐπισύσσαν τὸ πρωτ, ἡ μήτηρ τῆς Λουτράνης, δίλγον ἔλειψε νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὴν γαρσαν τῆς βλέπουσα τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον τὸν δποίον ἐνόμιζεν ἀποθανόντα εἰς Ἀμερικήν· ή δὲ Λουτράνης δὲν συνεχιγήθη διεγώτερον, σταν ὁ θεῖός της, παρουσιάτας εἰς αὐτὴν τὸν 'Ανδρέαν, τὴν εἶπεν:

— 'Ιδού σύζυγος: τὸν δέλεις, Ναι η ὅγι;

'Η Λουτράνης ἐρυθριῶτα καὶ τετασαγμένη, δὲν ςπήνθησεν οὔτε νὰ οῦτε δργι, ἀλλ' ἔδικε τὴν χειρα εἰς τὸν θεῖόν της καὶ ἐτείνε τὴν ἐτέραν εἰς τὸν 'Ανδρέαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ

ΠΟΛΕΩΣ. — Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΠΟΛΙΣ.

(Σεριχεῖα. "Ιδε Φυλ. 33.)

Τὸ ἐμπόριον τοῦτο μεταξὺ τῶν ξένων δυνάμεων καὶ τοῦ τουλτάνου τῆς Αιγύπτου εἶναι μέγα συμβεβηκός εἰς τὴν ιστορίαν τοῦ μεσοχιῶνας: αἱ σταυροφόροις ἐγόν προτεγγίσθη τὴν Ἀνατολήν καὶ τὴν Δύσιν δὲ τὸ πολέμου, τὸ δὲ ἐμπόριον τὰς προσήγγισε διὰ τῆς εἰρήνης, καὶ τοῦτο ἐγένετο διεύτερον βῆμα πρὸς τὸν εὐτὸν σκοπὸν δι' ἐναντίος δόδοι. 'Εγενήθη δὲ μετ' ὀλίγον σύγκρουστις μεταξύ τῶν δύο τάξεων τούτων. Τὸ παλαιὸν πνεῦμα τοῦ πολέμου καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ εὑρέθη εἰς παλτῷ πρὸς τὰς νέας ἀνάγκας τῆς ἀνταλλαγῆς καὶ τῆς εὐέωνας λαδὸς καὶ κυβερνήσεις ἐπειράτησαν πολλάκις ὑπὸ ὠφελημάτων ἀπειλαθητικῶν δὲ οἱ Ιημίτες τῆς γριττιανοσύνης ποτὲ μὲν ἐμπόροι: Γενουσήνασι έγίνοντο προμηθευταί δούλων τοῦ τουλτάνου τῆς Αιγύπτου, ποτὲ δὲ οἱ βασιλεῖς ὑπερσχοντο νὰ μὴ βιοθήσωσι: τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ πάπα, τὸν Φράγκων ἡγεμόνων καὶ τῶν γαῖτῶν κατὰ τῆς Οθωμανικῆς ἐπιχειρείας ἔφερον πρὸς τὸν τουλτάνον ὅπλα καὶ πολεμεφόδια ἀπερ ἐδύναντο νὰ γρητισεύτωσι κατὰ τῶν γριττιανῶν. οἱ πάπαι ἀγρυπνοὶ ὑπερασπισταί τοῦ γριττιανικοῦ πνεύματος διπερ κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ ἐμπορεικὸν πνεῦμα, ἀπηγόρευσαν τὸ αἵτιον τοῦ κακοῦ ἐμπόριον. ὁ Σουλτάνος ἀπεκρίετο εἰς τὰ ἀνεθέματα τοῦ πάπα, γοργῶν βραβεῖς εἰς τὴν ἔξαγωγήν τῶν ἀπηγορευμένων ἡ Ενετικὴ πολιτεία προέκρινε νὰ λαμβάνῃ τὰ βραβεῖς παρὰ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις καὶ εῦρισκεν ἥθικεν θεολόγους διὰ νὰ τὴν δικαιώσωσιν. ἐνίστε οἱ γριττιανοὶ ἡγεμόνες ἐμπόδιζαν τοὺς διπεκόδους των νὰ ἐμπορεύωνται μετὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ ἐμπόριον ἀνελαθεύτησεντο ὑπὸ τῶν ιδίων ἐκείνων ἡγεμόνων ἐπὶ προσγήματες ἔξαγορᾶς δούλων η ἐπὶ προφάσεις ὑποθέτεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἐξύπωσιν τῆς πίστεως καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ίδιοι πάπαι ἐχορήγουν ἀδείας τοῦ ἐμπορεύεσθαι μετὰ τῶν ἀπίστων ὁ Ιάκωβος Καρδίας κατεγορη-